

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 3 Ἰουλίου 1921

ΑΡΙΘ. 740 (ΦΥΛ. Ι)

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΜΕ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

Περνοῦν οἱ μέρες θλιβερά
κι οὔτε καμιά, καμιά χαρά
στά στήθεια δὲν ἀνάβει,
τῆ θεία λαμπάδα, — καὶ ξανά
τὸ λογισμό μου δὲν πλανῶ,
σὰν πρῶτα, τὸ καρᾶβι !

Δεμένος βρίσκομαι στὴ γῆ,
κ' εἶμαι σὰ δέντρο, κ' ἡ γοργή
τοῦ νοῦ μου ἀχίδα σθῆνει,
ὅπως μὴν ὄρα παγανῆ
σθῆνει τὸ φῶς, κ' ἡ σκοτεινὴ
χαράζει ἐντὸς μου ὀδύνη..

Σπασμένα νιώθω τὰ φτερά !
Κι ὦ, τί μαντάτα θλιβερά,
τ' ἀγέρι μοῦχει φέρι :
«Βαρκοῦλες χάνονται ξανά
καὶ σ' ἄγρια κύματα γυρνᾶ
τὸ ἔρωτικό μου ἀστέρι !»

Τὸ γλυκὸ φῶς τ' Αἰγερinoῦ
ποῦ εἶταν σὰν ἀστράμα τοῦ Νοῦ,
κ' εἶταν πλανεύτρα ἐλπίδα, —
βασίλευσε ! Κι ὦ συμφορὰ,
τὰ λιγυσμένα μου φτερά,
τὰ δέροντι ἢ καταγίδα .

Κ' εἶται περνοῦνε θλιβερά
οἱ μέρες, κι οὔτε μιὰ χαρά
στά στήθεια δὲν ἀνάβει
τῆ θεία λαμπάδα, καὶ ξανά
τὴν ἱπαρξὴ μου δὲν πλανῶ
τὸ φτερωτὸ καρᾶβι !

Ξένος, μακριὰ, σὲ ξένη γῆ !
Διαβάτης ρήχνο τὴν Κραυγὴ
στὴν μπόρα, στὸ δρολάπι,
Κι ἂν καρτερῶ τὴ Χαραυγὴ,
κι ἂν ἡ καρδιά χτυπᾶει γοργή,
δὲ βρίσκει τὴν Ἀγάτη.

Ξωμάχος στέλνω τὴ σπορὰ
στὸν ἄνεμο, κι ἂν ἡ Χαρά
τὴ νέα ψυχὴ μου ἀγγίξει,
βλέπω τὴν μπόρα νὰ γυρνᾶ
στὴν ὑπαρξὴ μου, — καὶ ξανά
τὴ νύχτα νὰ μαυρίζει.

Νιχτώνει πάλι ! Σκοτεινὰ
καὶ τὰ χρυσὰ τὰ δειλινὰ,
κ' ἡ νύχτα ἓνα μαγνάδι,
πικνὸ, στά μάτια μου περνᾶ
καὶ σὰ στοιχειὸ μὲ τριγυρνᾶ.
—διαβάτη στὸ σκοτάδι.

Κ' εἶμαι σὰν ἦσκιος. Κι ἀγροικῶ
τὰ θήματα μου ὡς νεκρικὸ
σκοπὸ ν' ἀντιλαλοῦνε
σὲ μὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ, —
κ' εἶμαι τοῦ θράχου ἢ κυκλαμιά.
τὰ δέροντι πὺν λιγοῦνε !

ΚΟΖΑΓΚΙ

Ἑλλάδα, Ἑλλάδα, θύμιζε τ' ἀθάνατο πρῶτ,
κι ὅπως τριγύρω ἀνθούσανε καρποί, νερὰ καὶ δάση,
θαρροῦσα πὺς μὲ πέρναγε μιὰ φτερωτὴ πνοὴ
στὸν τόπο πὺν γεννήθηκα, στὴν ἀνθισμένη πλάση !

Τὸ χελιδόνι σπάθιζε τὸ Φῶς, πικνὲς οἱ ἐλιές
ἀπ' τὴν ὄρη λιγοῦσανε, καὶ δέντρα φουντωμένα,
τὰ κλώνια ὡς χέρια ἠψώνανε, κ' εἶταν οἱ περγουλιές
στά ρέματα μὲ τοὺς κισσοὺς, ζευγάρια ἔρωτεμένα.

Κάπου μακριὰ ξεχώριζε στὸ Φῶς ἡ Ἀνατολή !
Ἐκαὶ νά, ὁ καπνὸς πὺν ξάνθινε, κ' ἡ θυσοινιά πὺν ἂν.
Ξανθὰ μαλλιά, ὀλοκόκκινα χεῖλάκια γιὰ φιλὶ (θοῦσε,
μοῦ θύμιζαν, — κ' ἡ Ἀνατολή σὰ θάλασσα βογοῦσε.

Μὰ γύρω, νά, χαράζανε λοφάκια καὶ βουνά :
Κι ὅπως στὸν ἥλιο ἀνάβανε μὲ τόση θεία λαμπράδα,
γυμνὰ βουνά, τὴν Ἀττικὴ ξεχώριζα ξανά
καὶ στρατοκόπος γύριζα καὶ πάλι στὴν Ἑλλάδα !

ΑΝΕΓΝΩΡΗ

Στή Δαα Φ. Κ.

Παιδούλα πρωτοθήματη στον ήλιο τῆς ζωῆς,
 μὲ τὰ δυὸ μάτια ἐκστατικά, παράξενα, μεγάλα,
 τί μὲ ρωτᾷς νὰ σοῦ τὸ πῶ τὸ δράμα τῆς ψυχῆς
 καὶ νὰ σὲ πάρω στὴν Κοκὴ νὰ κατεβούμε σκάλα !

Ἔτσι καλὴ, καλόγνωμη, ποῦ φαίνεσαι, γιατί
 τὰ ρόδα γύρω δὲν κοιτᾷς καὶ τοὺς καρπούς δὲν κόβεις,
 περὰ ζητᾷς στὴν Ἄνοιξη, σὲ τέτοια θεῖς Γιορτῆ,
 τὸ δράμα, τὸ παράπονο μῶς τραγικῆς Νύχθης ;

Ἄ ! μὴ θαρρεῖς, κὶ ἂν μὲ ρωτᾷς, ἐγὼ δὲ σὲ περνώ
 ἀπ' τὸ λιμάνι τῆς Χαρᾶς στὸν καπιλότη Πόνου.
 Καλύτερα ἔτσι: ἀνέγνωρη νὰ ζεῖς στὸν Οὐρανὸ,
 καὶ σὴν πουλάκι νὰ πετᾷς ἀπὸ κλωνὶ σὲ κλώνο.

Σ' ΕΝΑ ΠΕΡΑΣΜΑ

Τὸ πέρασμά Σου πέρασμο δὲν εἶταν ποῦ ξεχνιέται.
 Στητῆ, ἀφιλή, ὅπως διαβίαιες, περήφανη, λιγύστρα,
 μιὰ θάλασσα μοῦ δύμιζες στὸν πλάτη νὰ πλανιέται,
 καὶ στὴν ψυχῆ μου ἀλλάζαν τὸ κούβαλλο, τὰ σείστηρα.

Ἔτσι βροσιὰ κὶ ἀνέγνωρη, στητῆ σὴν καταρσίσει,
 Πυθελιόρανη, τοῦ Ἐρωτα καὶ Παναγιά τοῦ Πόνου -
 περνοῦσες, μὰ τὸ διάβα Σου δὲν ἔσθηνε σὰ δύση,
 περὰ στὸ Φῶς ἀστεράφτει Φῶς στὸ Πέρασμα τοῦ Χρό-
 (νου !

ΕΞΑΡΣΗ

Στὴ Δαα Μερσίτη Σεβαστοπούλου,
 ποῦ μᾶς εἶπε τὸν « Ὑμνο στὴν
 Ἑλλάδα » τοῦ Μισοράλ.

Στῆς σικιᾶς τὸ κλωνάρι ἀνεβασμένη
 σὴν πουλάκι γλυκόλεγες τοῦ Μᾶη
 τὸ τραγοῦδι τ' ἀπλό, τὴ μαγεμένη
 στροφοῦλα, ποῦ σὰ δάκρι ἀργοκυλάει.

Με τὸν ἦχο συνέπαιρνες ἀνθρώπους
 καὶ ψυχῆς, ποῦ δὲ γνώρισαν τὸν Ἥλιο,
 καὶ μᾶς πηγαινες, φίλη, σ' ἄλλους τόπους,
 πρὸς τὰ Ἑλλήσια, στὸ Ρόδινο Βασίλειο.

Με τὸν πόνο, τὸ γέλιο, τὴ συνάτα
 τῆς φωνῆς Σου, χρωματίζες, τεχνίτρα,
 τὸ τραγοῦδι τ' ἀγέραστο, τὰ νιάτα
 τῆς Ἀθάνατης Τέχνης, ἀνυμνήτρα.

Κὶ ὅπως γύρω βαθὺ τὸ μεσημέρι
 ναρκωμένη κρατοῦσε ὅλη τὴν Πλάση,
 μόνη Ἔσθ, λυτρωμένη, — τ' ἀνθόνερι
 τῆς φωνῆς Σου, κερνοῦσες, πρὶ σωπάσει.

Σμίρνη. Μᾶης 1921.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΟΙΞΗ

(3)

7

Μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε ξυφνικὰ κὶ ἀναπάντεχα
 μὲς στὴν ἐκκλησιά, μὲς στὴν κοσμοπλημμυρισμένη
 τὴν ἐκκλησιά :

— Πάψε, δάσκαλε !... Δὲν τὰ πιστεύεις ὅσα λές,
 δάσκαλε !... Καὶ σὰ δὲν τὰ πιστεύεις ἐσὺ ὁ ἴδιος ὅ-
 σα λές, πῶς ἔχεις τὴν ἀπαίτησι νὰν τὰ πιστέψουν τὰ
 λόγια σου ὅσοι τὰκοῦνε καὶ νὰ παρασυρθοῦνε ἀπ' αὐ-
 τὰ ;....

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ποῦ συντάραξε τὸν κόσμον, ποῦ
 κανε τοὺς ἄντρες νὰ ξαφνιαστοῦν καὶ τίς γυναῖκες νὰ
 σταυροκοπηθοῦνε κατατρομαγμένες, ἀκούστηκε τὴν
 κρισιμώτερη στιγμή, τὴ στιγμή ἴσα ἴσα ποῦ ὁ Σου-
 φρηῆς, ἀφοῦ ῥητόρευε ὥρα κὶ ὥρα γιὰ θυσίες καὶ γιὰ
 αἵματα καὶ γιὰ δόξες καὶ γιὰ χίλια δυὸ τέτα μασκα-
 ρολήρια, ἔφτασε εἰσα κὶ ἀναίμαχτα στὸν ἐπίλογο τοῦ
 λόγου του, σὲ τούτῃ τῇ ρητορικῇ πουρουμολήθρα :

— Εἰς τὴν Ἑλληνίδα νόμφη τῆς Ἰωνίας, ἔνθα ἡ
 ψυχὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ διάνοια ἀπὸ χλιετηρί-
 δων ἔστησαν ἀδανάτους δομοὺς πολιτισμοῦ, μέλλει
 οὕτω νὰ μεταφερθῆ, μαζὶ μὲ τὸ Ἑλληνικὸν τηλεβόλον,
 ἡ ἐγκαθίδρυσις ἡ Ἑλληνικὴ εἰς πάσας τὰς ἐκφάνσεις
 τῆς. Καὶ ἡ Ἑλλάς οὕτως ἐκτεινομένη διὰ τῆς ἀπὸ

θῆς τῶν τέκνων τῆς καὶ νομοθετοῦσα διὰ τῆς διανο-
 ας τῶν ἐπιλέκτων τῆς, ἐκεῖ ἔνθα τὰ δικαῖά τῆς καὶ αἱ
 ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν ἔθνικὴν παρακαταθήκην καὶ
 τὸν πολιτισμὸν τὴν καλοῦν, γράφει ὑπὲρ τὴν Μικρα-
 σιατικὴν Ἀνατολήν καὶ ὑψώνει τὴν μοναδικὴν ἐπι-
 γραφὴν, ἣτις τῇ ἀνήκει ! Ἑλλάς ἀρχαία καὶ Ἑλλάς
 νέα !... Μάλιστα, κύριοι ! Ἡ ἀρχαία Ἑλλάς κκί...

Πάνω, ἀκριβῶς, στὸ καιρὸ τοῦ Σουφρηῆ, ἀκούστη-
 κε ἡ ἀγρία διαμαρτυρία τοῦ Βαρνα :

— Πάψε, δάσκαλε !....

Δὲν μπόρεσε, δὲν τὰ κατάφερε νὰ κρατηθεῖ περνο-
 σότερο. Ὀλόρθος σ' ἓνα στασιδί, ἐκεῖ, πλάι σ' ἃ
 ψάλλτῃ τὸν ἀριστερό, ἔχε καταντίκρου του τὸ Σουφρηῆ,
 ποῦ ἀνεβασμένος στὸ Δεσποτικὸ, ξεφουρόνιζε ἀπὸ ὄρα
 τίς ἀεροκονθέντες του, ποῦ τὰ χαῦνα πλήθη τίς γέ-
 στανε γιὰ θορφή ζωτικὴ. Κὶ ἀγαναχτοῦσε, ἀπὸ ὄρα
 ἀγαναχτοῦσε μέσα του, ἔβραζε, φουσομανοῦσε, ὅτι τὴ
 σο μὲ τὸ Σουφρηῆ, ποῦ τὸ κάτω κάτω διοικᾶταν με-
 σα στὸν κύκλο τῆς δουλιᾶς του, ὅσο μὲ τὸ ὄμματι κὶ
 ἀουναίστητο πλήθος, ποῦ παρασερνότανε ἀπὸ φουσκο-
 μένα καὶ κούφια λόγια, ποῦ καλὰ καλὰ δὲν ἴστωιζε
 καὶ παρασερνότανε ἀπ' αἰτὰ κ' εἶτανε πρόθυμο νὰ
 προσφέρει τὸ χρῆμα του καὶ τὸ αἷμα του γιὰ τὴν Πα-
 τριδα — γιὰ μιὰ Πιριδα ὁμοση, ἀνηχη, ἀναπ-